

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 6889/19
Дана 22.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Јасмина Савић и Љиљана Коруга, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., ради поништаја решења тужене ВОЈНЕ ПОШТЕ НИШ 1097, УП-2 бр. 16-2/19 од 13.03.2019. године, у предмету признавања права на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, у нејавној седници већа одржаној дана 22.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења ВП 1414 Нови Сад, УП-1 број: 74-2 од 24.12.2018. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца, мајора, на служби у Војној пошти 1414 Нови Сад за признавање права на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања.

У тужби поднетој Управном суду дана 24.04.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што није правилно примењен подзаконски акт (Правилник о накнади путних и других трошкова у ВС, посебно члан 24. став 1.), због тога што је чињенично стање непотпуно утврђено и из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због тога што је одбијајућим решењем туженог органа ускраћен за своје уставно право (члан 21 Устава Републике Србије), по коме су сви једнаки у складу са Уставом и законом, те је стављен у неједнак положај са другим професионалним припадницима МО и ВС. Наводи, да је дана 09.09.2008.године од стране ВП 2977 Београд признато право ББ на накнаду дела трошкова за закуп стана, јер је коначно и трајно решио стамбено питање путем стамбеног кредита. Објашњава, да је наведено решење било поништено од стране Сектора за људске ресурсе Министарства одбране, због чега је ББ поднео тужбу Врховном суду Србије (Одељење за управне спорове), по којој је донета пресуда, којом је поништено оспорено решење. Указује, да је правни основ за доношење наведеног

решења ВП 2977 Београд, УП-1 бр. 975-3 од 09.09.2008. године, Правилник о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије, посебно чланови од 20. до 24. Сматра, да оспореним решењем није правилно утврђено чињенично стање, на које је он својом жалбом на решење првостепеног органа (ВП 1414 Нови Сад) указао. С тим у вези, истиче да у оспореном решењу нису узете у обзир следеће чињенице, и то: да је купио непокретност путем комерцијалног кредита код банке са периодом отплате од 300 месеци, у износу 15.791,59 швајцарских франака, при чему му месечна рата износи 87,46 швајцарских франака, те да је над предметом стамбеног кредита стављена хипотека, а да кредит отплаћује и дан данас; да му је донето решење о скидању са листе стамбених интересената од стране Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране, јер је своје стамбено питање решио трајно путем кредита, а не прописима о стамбеном обезбеђењу у МО; да на адреси купљене непокретности станује са супругом и сином; да су другим припадницима Министарства одбране и Војске Србије, у случајевима у коме се и он налази, донета позитивна решења у вези са припадањем накнаде дела трошкова за закуп стана, јер су коначно и трајно решили стамбено питање путем стамбеног кредита, а пре доношења Правилника о накнади путних и других трошкова у МО и ВС (са правоснажношћу 01.03.2008.године); као и да је прекршен члан 21. Устава Републике Србије, по коме су сви једнаки у складу са Уставом и законом, те да је он стављен у неједнаки положај са другим професионалним припадницима МО и ВС, односно дискриминисан и оштећен. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужену да донесе решење о признавању накнаде дела трошкова за закуп стана.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења. Међутим, предложио је да суд тужбу одбаци као неблагоприятну, сходно члану 26. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, јер је оспорено решење уредно уручено тужиоцу дана 27.03.2019. године, а тужба је поднета 03.05.2019. године, односно по истеку рока од 30 дана од дана пријема решења.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 11/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произилази да је тужилац, мајор, на служби у ВП 1414 Нови Сад, дана 27.02.2018. године тој војној пошти поднео захтев за признавање трошкова у вези са решавањем стамбеног питања. Поступајући по наведеном захтеву, првостепени орган је утврдио да је тужилац дана 11.04.2006. године решио стамбено питање куповином куће путем комерцијалног кредита код банке "ВВ" бр. Р. 1361/106, са роком отплате од 300 месеци у износу 15.791,59 швајцарских франака, при чему му месечна рата износи од 87,46 швајцарских франака. Даље је утврђено да је ВП 1414 Нови Сад донела решење, Уп-1 бр. 9-2 од 20.09.2006. године, о престанку права на накнаду дела трошкова за закуп стана са даном 11.04.2006. године због тога што је тужилац решио своје стамбено питање путем комерцијалног кредита код банке "ВВ". Потом је увидом у службену евиденцију која се за тужиоца води у ВП 1414 Нови Сад, утврђено да тужилац након тога није подносио захтев за признавање права за решавање стамбеног питања путем кредита, јер је та могућност била предвиђена тек ступањем на снагу новог Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије пов. бр. 2979-8 од 26. 3. 2008. године, пов. бр. 2979-40 од 14.5.2008. године и пов. бр.536-3 од 25.01.2010. године, који

је ступио на снагу дана 01.03.2008. године. Будући да за тужиоца након решавања стамбеног питања путем комерцијалног кредита код банке, надлежна војна пошта није проследила одговарајућу документацију према Управи за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране, ради скидања са листа стамбених интересената, тужилац је то урадио и проследио документацију, након чега му је донето решење, УП-1 бр.1310-5 од 26.09.2018. године, којим се скида са евиденције, то јест са листе стамбених интересената из разлога што се определио да своје стамбено питање решава трајно путем кредита, а не по прописима о стамбеном обезбеђењу у МО. Утврђено је да тужилац у време подношења захтева за признавање предметне накнаде није остваривао право на накнаду дела трошкова за закуп стана с обзиром да је у смислу члана 20. наведеног Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов. бр. 2979-8 од 26. 3. 2008. године, пов. бр. 2979-40 од 14.5.2008. године и пов. бр.536-3 од 25.01.2010. године), већ поседовао стан у својини пре ступања на снагу новог Правилника, чије се одредбе примењују од 01.03.2008. године. На основу свега изнетог, првостепени орган је закључио да је тужилац пре ступања на снагу Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије дана 01.03.2008. године поседовао стан у својини, што се може утврдити на основу увида у уговор о купопродаји непокретности који је закључен дана 11.04.2006. године, а одредбе новог Правилника се примењују од 01.03.2018. године, при чему се исте не могу применити ретроактивно на признавање предметног права лицу које је на било који начин пре његовог доношења решило стамбено питање, јер није било услова да му се призна предметна накнада, због чега је захтев тужиоца одбио као неоснован. У поступку по жалби тужиоца, тужени орган је полазећи од неспорне чињенице да је тужилац решио своје стамбено питање куповином некретнине на територији Републике Србије путем комерцијалног кредита дана 11.04.2006. године, због чега му је са истим даном, на основу решења ВП 1414 Нови Сад УП-1 бр. 9-2 од 20.09.2006. године, престало право на накнаду дела трошкова за закуп стана, оценио да је првостепени орган правилно нашао да именовани не испуњава услове за остваривање предметног права с обзиром да од прописивања овог права са ступањем на правну снагу Правилника 01.03.2008. године и касније, као и у време подношења захтева, није остваривао право на накнаду дела трошкова за закуп стана, те исту не може ни наставити да остварује увећану за 10%, како је то прописано Правилником. Тужени орган је указао да је предвиђен континуитет у остваривању права на накнаду дела трошкова за закуп стана, која се након испуњења осталих услова везаних за решавање стамбеног питања увећава за 10%, а што у конкретном није случај, с обзиром да је тужиоцу ово право укинута са 11.04.2006. године. Поред наведеног, тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно утврдио да је тужилац решио своје стамбено питање путем кредита пре него што је ступио на правну снагу поменути Правилник којим је предметно право прописано, и којим није предвиђена могућност ретроактивне примене у конкретној ствари, због чега првостепени орган није повредио право на штету странке. У прилогу наведеног, тужени орган је указао и на акт Управе за кадрове Сектора за људске ресурсе МО, Уп-1 број 498-3/09 од 04.08.2009. године, према ком се одредба члана 24. Правилника не примењује на лица која су реализовала стамбени кредит пре 01.03.2008. године. Тужени орган је оценио да су наводи жалбе тужиоца да се првостепени орган у преамбули и образложењу ожалбеног решења позвао на раније важећи Закон о општем управном поступку основани, али да исти, заједно са другим наводима у жалби, нису од утицаја на доношење другачије одлуке у предметној правној ствари. На основу свега изнетог, тужени орган је, применом одредбе члана 170. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18), жалбу тужиоца одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 20. став 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов.бр. 2979-8 од 26.03.2008. године, пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008.

године и пов.бр. 536-3 од 23.01.2010. године), прописано је да официру, односно подофициру који има чланове породице са којима живи у заједничком домаћинству у смислу члана 45. правилника, ако нема стан на територији Републике Србије, односно на територији република бивше СФРЈ, у смислу члана 46. правилника, припада месечна накнада дела трошкова за закуп стана. Одредбом члана 24. став 1. наведеног Правилника, прописано је да лице из члана 20. наведеног правилника које остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана, а које се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решавати трајно путем кредита, а не по прописима о стамбеном обезбеђивању у Војсци и које на тај начин реши своје стамбено питање, наставља да остварује право на накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10%.

Одредбом члана 18. став 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (СВЛ бр. 18/13 и 32/15), прописано је да официру, односно подофициру који има чланове уже породице са којима живи у заједничком припада накнада дела трошкова за закуп стана, ако испуњава следеће услове: 1) да нема стан на територији Републике Србије, односно на територији република бивше СФРЈ и 2) да се налази у евиденцији стамбених интересената за решавање стамбеног питања према прописима у Министарству одбране и Војсци Србије. Одредбом члана 22. став 1. наведеног Правилника, прописано је да лице из члана 18. овог правилника коме припада накнада дела трошкова за закуп стана и које се писмено изјасни да ће своје стамбено питање решавати трајно путем кредита, а не према прописима о решавању стамбених потреба у Министарству одбране и Војсци Србије и ако на тај начин реши своје стамбено питање наставља да остварује накнаду дела трошкова за закуп стана увећану за 10% најдуже до потпуне отплате кредита, али не дуже од 240 месеци од почетка отплате кредита.

По оцени Управног суда, није основан приговор неблаговремености тужбе који је тужени орган истакао у одговору на тужбу, наводећи да је тужба поднета 03.05.2019. године, а да је оспорено решење тужиоцу уручено дана 27.03.2019. године. Ово стога, јер је предметна тужба благовремено предата преко поште препорученом поштиљком, дана 24.04.2019. године.

Имајући у виду утврђено чињенично и правно стање ове управне ствари, правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, којим је одбијен његов захтев за признавање права на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, налазећи да је првостепени орган правилно применио одредбе Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (пов.бр. 2979-8 од 26.03.2008. године, пов.бр. 2979-40 од 14.05.2008. године и пов.бр. 536-3 од 23.01.2010. године). Ово стога, јер се тужиоцу не може признати повратно (ретроактивно) дејство правне норме која регулише накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања и иста се не може применити на његову правну ситуацију у време када је остваривао право на накнаду дела трошкова за закуп стана и решавао своје стамбено питање путем стамбеног кредита из 2006. године, будући да то није одредбама Правилника изричито одређено. Осим тога, ни по важећем Правилнику о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије (СВЛ бр. 18/13 и 32/15), тужилац не испуњава услове за признавање за права на накнаду трошкова у вези са решавањем стамбеног питања, на основу члана 22. наведеног Правилника, јер није лице без стана и не остварује накнаду дела трошкова за закуп стана.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује да је дана 09.09.2008. године од стране ВП 2977 Београд признато право ББ, на накнаду дела трошкова за закуп стана, јер је коначно и трајно решио стамбено питање путем стамбеног кредита, те да је наведено решење било поништено од стране Сектора за људске ресурсе Министарства

одбране, због чега је ББ предао тужбу Врховном суду Србије (Одељење за управне спорове), по којој је донета пресуда, којом је поништено оспорено решење, и да је правни основ за доношење наведеног решења ВП 2977 Београд, УП- 1 бр. 975-3 од 09.09.2008.године, Правилник о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије, посебно чланови од 20. до 24, али је нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање, јер је решење појединачни управни акт којим се решава појединачна управна ствар и не представља извор права на основу ког се може одлучивати у другим управним стварима.

Тужени орган је ценио наводе жалбе тужиоца и дао јасне и образложене разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, а тужилац није навео ниједну нову околност нити пружио нови доказ, који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

Суд је уочио да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења на првој страни, у другом пасусу, погрешно навео датум тј. годину доношења решења Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране Уп-1 број 1310-5, и то 26.09.2008. године уместо 26.09.2018. године, и да је на трећој страни, у последњем пасусу, погрешно навео да се одредбе новог Правилника примењују од 01.03.2018. године уместо од 01.03.2008. године, али налази да се ради о очигледним грешкама у писању, које доносилац може исправити у свако време, у смислу члана 144. Закона о општем управном поступку, па наведени пропусти нису били од значаја за одлучивање. При томе, ни тужилац у тужби не указује на наведене грешке у писању, што значи да исте нису спорне и да ове очигледне нетачности не могу да буду од утицаја на законитост оспореног решења.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23) одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.08.2023.године, III-4 У. 6889/19

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ